

— Кър-кър-кър!... — крѣщятъ нѣкждѣ въ небесата жеравитѣ — добри стражи на красивата пролѣтъ и пълнятъ въздуха съ радостенъ викъ:

„Нѣма вече студъ и снѣгъ, нѣма бури и хали, ... трѣви и пѣсни, цвѣтя и смѣхъ ще изпълнятъ отново полето родно“... .

— Ква-ква-ква!... — кряка прѣстарялата баба жаба въ раззеленилото се блато, подава калната си глава гледа свѣтлия ликъ на слънцето и крѣска: — ква-ква... отново мушици ще гълтамъ, отново весело ще скачамъ. А при топли вечери, когато мѣсечко надникне въ нашето блато, какви пѣсни ще пѣемъ! — Ква-ква-ква, грѣй слънце, по силно грѣй!... .

— Чик-чирикъ, чик-чирикъ!... идатъ, идатъ нахалнитѣ лястовички, крѣщятъ лакомитѣ врабци и на криво поглеждатъ бързокрилкитѣ... — Охъ, разбойницитѣ, ще си взематъ пакъ топлитѣ гнѣзда! — Чик-чирикъ, чик-чирикъ, добръ дошле!

— Вижте, вижте, хей тамъ горѣ, до облака, жерави, жерави, крѣщи малкия Митко, вижте, наредени редъ по редъ идатъ и водятъ пролѣтѣта.

— Я лястовички, лястовички!... вика русо-косата Минка, кжса *мартенката* си и бързо я похлупва подъ камъче... .

Пролѣтъ, пролѣтъ, колко хубава и гиздава си ти!... .

